

Tôi chỉ cảm thấy một nỗi buồn mênh mông xâm chiếm tâm hồn tôi giống như mây đen phủ kín bầu trời.

Thấy mặt tôi bỗng nhiên rầu rầu, Chứng em lộ vẻ áy náy. Nó nói:

- Thôi, mày muốn trả thì trả!

Đang nói, bỗng mắt nó sáng lên:

- Ê, khoan đã!

- Gì vậy?

- Trước khi trả, tụi mình mở ra xem mấy lá thư viết gì! – Giọng Chứng em tinh quái.

- Mở ra sao được! – Tôi gạt phắt – Tao có cách mở ra rồi dán lại y như cũ!

Nói xong, nó giật hai lá thư trên tay Chứng anh rồi co cẳng chạy xuống bếp.

Tôi dòm Chứng anh:

- Nó chạy đi đâu vậy?

- Tao đâu biết! - Chứng anh nhăn nhó.

Hai đứa đang nhìn nhau bán tín bán nghi thì Chứng em đã chạy lên. Nó hươ hươ hai lá thư trước mặt, hí hửng:

- Xong rồi nè!

Tôi cầm lá thư nó đưa, thấy âm ẩm. Bì thư được mở ra rất khéo, không rách một mảy nhỏ.

- Mày làm sao hay vậy? – Tôi hỏi Chứng em, giọng thán phục.

Chứng em khoái lắm. Nó cười toe:

- Tao giờ nấp ẩm nước đan sồi, hơ lá thư lên. Rồi tao lấy đầu đũa chọc vào khe hở chỗ mép dán và xoay nhẹ nhẹ.

Tôi lắc đầu, cười:

- Nghề của mày chắc lớn lên hốt bạc!